

TINA FRENSTEDT

DE LAATSTE FOTO

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

Copyright © 2023 Tina Frennstedt
Oorspronkelijke titel: *Cold Case: Sista Bilden*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Kirstin Osenau
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Foto auteur: © Maria Östlin
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1532 3
ISBN 978 94 027 7187 9 (e-book)
NUR 330
Eerste druk september 2024

First published by Bokförlaget Forum, Sweden.
Published in the Dutch language by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

INSPECTEUR TESS HJALMARSSON parkeerde in de Fredriksbergsgatan en liep het laatste stuk naar het politiebureau in Malmö met de doos met het onderzoek van de zaak-Liedberg in haar armen.

De dubbele moord op het boerenechtpaar Liedberg vlak bij Råå behoorde tot de zaken waarvan grote delen van het onderzoeksmateriaal nog niet waren gedigitaliseerd en de doos met papieren en mappen, een van de tweeëntwintig, stonk naar stof nadat hij jarenlang in de kelder had gestaan. Nu zag het ernaar uit dat het noodlot dat Kerstin en Gunnar had getroffen daar weer terecht zou komen.

Bij de ingang die uit een draaideur bestond kwam ze twee collega's van de SO tegen, de afdeling voor Speciale Onderzoeken. Ze wierpen een vluchtige blik op haar voordat ze wegkeken.

Tess zette de doos op een van de tafels bij de kleine zitgroep, keek naar de receptie en besefte dat ze haar portemonnee in de auto had laten liggen. Anna-Karin, die altijd achter de balie zat, leek vandaag vervangen te zijn door een jongere invalkracht. Op de stoelen rechts van de receptie zaten een paar mensen op hun bezoekerspasjes te wachten.

Misschien lukt het wel, dacht Tess, en ze liep met de onhandige doos in haar armen naar het glazen loket.

'Ik ben Tess Hjalmarsson van Ernstige Misdrijven. Helaas ben ik mijn pasje vergeten. Kun je me doorlaten?'

De vrouw, die donker haar had en een bril droeg, keek naar haar en glimlachte verontschuldigend. 'Sorry, ik ben maar een invaller. Eén moment.' Ze zocht op haar computer en fronste haar voorhoofd. 'Ik kan je naam niet vinden. Hjalmarsson zei je toch?'

'Inderdaad. Van de coldcaseafdeling. Ik ben het hoofd van de afdeling, maar ben momenteel met vakantie.'

De vrouw leek een beetje gestrest en bleef op haar computer zoeken. 'Het spijt me,' zei ze met een verlegen klank in haar stem. 'Ik vind maar één

Hjalmarsson en dat is Lars Hjalmarsson van Huiselijk Geweld. Heb je geen identiteitsbewijs bij je?’

Tess klemde de doos onder een arm en deed alsof ze in haar achterzak zocht. ‘Nee, ik denk dat ik mijn portemonnee in mijn auto heb laten liggen. Ik moet alleen naar de afdeling om deze af te geven.’ Ze knikte naar de doos en voelde dat ze kramp in haar armen begon te krijgen.

‘Ik begrijp het. Ja, nu heb ik je naam gevonden. Je staat onder Marie Erling van de coldcaseafdeling.’

Tess trok haar wenkbrauwen een stukje op en glimlachte. ‘Aha, is mijn naam daar terechtgekomen.’

De vrouw pakte haar telefoon. ‘Ik bel haar even. Ik zag haar net binnenkomen. Sorry, ik voel me heel stom, maar ik ben hier nieuw en heb strenge instructies gekregen om niemand zonder pasje of ID binnen te laten. Ik hoop dat je daar begrip voor hebt.’

Tess zette de doos op de vloer. ‘Natuurlijk, geen probleem.’

De glazen deur achter de receptie ging open en Tess zag Adam Wikman naar buiten komen. De streber-puppy, zoals Marie Erling de nieuweling bij Ernstige Delicten altijd noemde.

‘Supersmeris Hjalmarsson, leuk om je te zien.’ Hij omhelsde haar onhandig. ‘Is alles goed met je?’

‘Jazeker.’

‘Dat is fijn om te horen. We missen je. Sorry, maar ik heb haast,’ zei hij en hij wees verontschuldigend naar de auto die voor de ingang stond te wachten.

Tess keek hem na terwijl hij haastig naar buiten liep. Het was minstens vijftien jaar geleden dat ze zelf surveillancediensten had gedraaid. Ze had haar portie van drugsbendes en mannen die hun vrouw mishandelden gehad en had dat achteraf niet gemist. Toch voelde ze een onverwachte steek van verlangen terwijl ze omringd was door alle activiteit in het politiebureau, zoals collega’s die in auto’s sprongen om naar een oproep te gaan. Haar gedachten werden onderbroken door Maries stem. ‘Hallo.’

Tess draaide zich om en moest twee keer kijken voordat ze haar collega, die in een blazer en een donkere spijkerbroek tegenover haar stond, herkende. ‘Zo, draag je tegenwoordig een blazer?’

Marie glimlachte vluchtig om de opmerking, maar ging er niet op in.

Tess had Marie nog nooit in een blazer gezien. Tijdens al haar jaren als

hoofd van het coldcaseteam had ze haar regelmatig moeten vragen om haar vuurspuwende drakentatoeages te bedekken en haar leren heavy-metaljack thuis te laten als ze bij familieleden van een moordslachtoffer op bezoek gingen.

‘Hoe is het met je?’ vroeg Marie.

‘Ach, ik maak voornamelijk wandelingen over de heide en kijk naar de zwaluwen die nesten in de zandheuvelds graven. Gisteren heb ik een zeearend gezien. Dat was indrukwekkend.’

‘Hm, ongelofelijk.’

‘Ja, vind je niet? Hoe gaat het hier?’

‘Zoals gewoonlijk. Ze trekken aan ons en wij verwerpen ons daartegen, maar de schietpartijen gaan door dus daar is mankracht voor nodig.’ Marie zweeg even. ‘En we zijn bezig met het updaten van de prioriteitenlijst.’

Tess trok haar wenkbrauwen op. ‘Er is toch niets mis met de oude lijst?’

Marie keek weg en knikte naar een collega die via de draaideur binnenkwam. ‘Dat klopt, maar we proberen met de zaak-Ljungåker te beginnen.’

‘Ljungåker?’

Tess dacht dat ze het verkeerd had gehoord. De moord op de tweeënzestigjarige inwoner van Malmö stond op de CC-lijst omdat niemand daarvoor was veroordeeld, maar werd tevens als opgelost beschouwd omdat ze wisten wie hem had vermoord. Daarom hadden ze besloten niet langer aan de zaak te werken.

‘Maar het heeft geen zin om daar verder onderzoek naar te doen. We weten tenslotte dat de Pool Kaminski de dader is en hij is dood.’

‘Jawel, maar we hebben een onverwachte, interessante tip gekregen die we moeten natrekken. Het is in elk geval een poging waard.’

‘Wat is dat voor tip?’

Maries telefoon ging over en Tess constateerde verbaasd dat haar collega opnam, hoewel ze midden in een gesprek waren.

Ze voelde zich overbodig, draaide zich om en haalde haar telefoon uit haar jaszak. Ze zag dat de Deense psychiater en profiler Carsten Morris opnieuw had geprobeerd haar te bereiken. Hij belde nooit zomaar en ze vroeg zich af wat hij wilde omdat hij nu al twee dagen achter elkaar contact probeerde op te nemen. Op dit moment zou het moeten wachten.

Op de achtergrond hoorde ze Marie telefoneren. Haar collega praatte op een onverwacht formele toon.

Tess wilde het gesprek met haar afmaken en vertrekken.

Marie verontschuldigde zich nadat ze had opgehangen.

‘Hoe gaat het trouwens met Lundberg?’ vroeg Tess.

Marie zuchtte. ‘Hij zit momenteel thuis. De vakbond zit achter hem aan omdat hij zijn compensatiedagen moet opnemen voordat het te laat is.’

Tess zag voor zich hoe Lundberg rusteloos door zijn woning in de wijk Oxie ijsbeerde omdat hij een zinloze verplichte vakantie had. Hij was de oudste medewerker van het coldcaseteam, naderde zijn pensioen en was een van de belangrijkste krachten van Ernstige Misdrijven. Lundbergs vermogen om grote hoeveelheden onderzoeksmateriaal door te nemen en belangrijke details te ontdekken was uitzonderlijk en soms doorslaggevend voor het werk van het team. Ze wist ook dat hij opzag tegen zijn pensioen.

Tess keek naar haar collega. Marie had er duidelijk geen behoefte aan om met haar te praten.

Marie pakte de Liedberg-does op maar bedacht zich, zette hem weer neer en haalde een paar brieven uit de zak van haar blazer. ‘Je hebt trouwens post van bewonderaars gekregen,’ zei ze. ‘Gewone, degelijke, met de hand geschreven brieven.’

‘Oké, voortaan mag je die naar mijn adres in Gislövshammar doorsturen. Of probeer je een wit voetje bij de leiding te halen door op de portokosten te besparen?’ Ze glimlachte, maar kreeg geen reactie.

De twee collega’s keken elkaar een tijdje zwijgend aan.

‘Luister,’ zei Marie aarzelend. Ze sloeg haar armen over elkaar terwijl ze heen en weer wiegde. ‘Ik probeer mijn werk zo goed mogelijk te doen terwijl jij weg bent en...’ Ze keek met een verbeterde glimlach naar Tess. ‘...we weten allebei dat het mijn schuld niet is dat je een fout gemaakt hebt. Het is nu eenmaal niet anders.’

Tess stopte de brieven in de zak van haar jack, ritste haar donkerblauwe donsjack dicht en keek weg. Ze wilde niet laten merken hoe afgewezen ze zich voelde. ‘Tot ziens. Doe de groeten aan de rest.’

Bij de kruising remde ze en ze keek naar de achterkant van het Juridisch Centrum. De grijze winterhemel omlijstte het gebouw van lichtrode bakstenen. De energie die ze had gevoeld omdat ze naar het politiebureau ging en haar collega’s weer zou zien was net zo ver te zoeken als de zon de afgelopen weken.

Ze werkte hier inmiddels zestien jaar, waarvan de afgelopen twaalf jaar bij de coldcaseafdeling van Skåne, en had het grootste deel daarvan leiding aan het team gegeven. Het gebouw was een tweede thuis voor haar en dit was de eerste keer dat ze zich een ongewenste vreemdeling voelde.

Tess maakte een U-bocht naar de Östra Förstadsgatan, die naar de snelweg leidde. Ze was geschorst en was gedwongen om al haar compensatie- en vakantiedagen op te nemen om de overplaatsing die Per Jöns haar had aangeboden tot het interne onderzoek was afgerond te voorkomen. Ze had echter nooit verwacht dat Marie Erling haar op deze manier zou behandelen.

Ze hadden elkaar al wekenlang niet gesproken en ze was er volkomen van overtuigd dat Marie haar had gebeld omdat ze haar wilde zien, over het werk wilde praten, misschien zelfs haar begeleiding nodig had en een paar zaken met haar wilde bespreken. Ze had voor ogen gehad dat ze samen een kop koffie op de afdeling zouden drinken en dat ze de anderen zou zien, maar blijkbaar had ze alleen de doos die Tess thuis had staan terug willen hebben.

Een tijdje geleden had Tess gezien dat Marie een nieuw, werkgerelateerd account met de naam 'coldcasesmeris' op Instagram was begonnen. Zelf was ze min of meer gestopt met social media. Ze moest in de eerste plaats proberen haar leven weer op de rails te krijgen.

De vlakke, sombere, winterse velden langs de weg leken min of meer een eigen leven te leiden dat om de dag veranderde. Wit van de verse sneeuw of bruin van de modder. Kleine bevroren plassen glinsterden in de greppels en de vorst had zich in de struiken vastgebeten.

Tess bleef op weg 11 naar haar woning in Österlen rijden. Ze kon het beeld van Marie Erling in haar blazer niet van zich afzetten. Normaal gesproken zou ze erom gelachen hebben, maar nu maakte het haar voornamelijk boos.

Gedurende de jaren had ze Marie Erling met haar ongehoorzame rebelse rechte rug ontelbare keren gesteund als er problemen waren en de leiding een poging deed om haar over te plaatsen. Tess was Marie zelfs als een goede vriendin gaan beschouwen en had aangenomen dat hun loyaliteit tegenover elkaar wederzijds was. Had ze hun relatie volkomen verkeerd ingeschat? Waar kwam al deze kilte vandaan?

En met de zaak-Ljungåker sloeg ze de plank volkomen mis. Het was een

doodlopende weg, zinloos om aan te beginnen. Tess en Lundberg hadden drie jaar geleden tijdens een donkere novemberweek een poging gewaagd en waren tot de conclusie gekomen dat er niets nieuws in het onderzoek was om mee te werken.

En daarnaast was ze de prioriteitenlijst aan het updaten alsof Tess niet in haar functie zou terugkeren. Zij was degene die de agenda voor het cc-team en de prioriteitenlijst bepaalde. Of niet soms?

De adrenaline stroomde door haar lichaam terwijl ze de rotonde bij Sjöbo op reed en vervolgens met hoge snelheid in oostelijke richting naar Simrishamn reed. Hoewel het nog maar vier uur 's middags was, was het gebied in een schemerig licht gedoopt.

Ter hoogte van Röddinge werd het grijze licht plotseling vervangen door een blauw knipperend licht. Ze keek haastig in de achteruitkijkspiegel en vervolgens op haar snelheidsmeter.

‘Verdomme.’

Tess sloeg met haar hand op het stuur en stopte aan de kant van de weg. Ze keek recht voor zich uit en bereidde zich voor toen de motoragent achter haar stopte en afstapte. Terwijl hij zijn helm afzette bestudeerde Tess hem via de achteruitkijkspiegel, waarna ze op de knop drukte om het raam te laten zakken.

Hij leunde met zijn arm op het autodak alsof hij veel te veel roadmovies had gezien. ‘Volgens mij reed je een beetje te hard.’

Tess glimlachte terwijl ze probeerde te bedenken wat de snelheidslimiet hier zou kunnen zijn. Negentig? In elk geval niet de honderdtwintig die ze had gereden, dat besefte ze. ‘Sorry, ik trapte het gaspedaal iets te ver in omdat ik haast heb om thuis te komen,’ zei ze.

‘Mag ik je rijbewijs zien?’

Tess haalde het uit haar portemonnee en hield het de motoragent voor. Zou ze zich hieruit kunnen praten zonder te vertellen dat ze zelf ook politieagent was? Nee, het had geen zin om dat achter te houden, misschien had hij haar al herkend. ‘We zijn collega’s,’ zei ze. ‘Tess Hjalmarsson, Politie Malmö.’

Hij keek haar aan. ‘Aha, ben je in functie?’

‘Nee, niet echt.’

‘Mijn naam is Stefan Urosz. Ik werk bij de verkeerspolitie, maar dat lijkt me duidelijk. Waar werk jij?’

‘Ernstige Misdrijven, het coldcaseteam.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Oké, het spijt me, maar je reed drieënveertig kilometer te hard.’ Hij tikte met zijn vinger op het meetapparaat. ‘Je mag hier tachtig en ik heb honderddrieëntwintig geklokt.’

‘Kan de meter een verkeerde snelheid aangegeven hebben?’ probeerde ze met haar vriendelijkste en ontwapenendste glimlach.

Hij keek met een aarzelende gezichtsuitdrukking op de meter. ‘Die kan af en toe drie kilometer hoger of lager aangeven, maar meer ook niet.’

Ze was in de klauwen van een echte mierenneuker beland, dat was zeker. ‘Dus?’

Hij leek toch te aarzelen om een collega te bekeuren. ‘Was je misschien op weg naar iets? Een geheime oproep?’

‘Helaas niet,’ verzuchtte ze.

Verkeersagent Stefan Urosz schreef de gegevens van haar rijbewijs in zijn boekje. ‘Je bekent dus?’

Tess trommelde met haar vingers op het stuur en keek naar een auto met drie jongens die lachten en naar haar zwaaiden terwijl ze passeerden. ‘Ik zal wel moeten. Wat zijn de gevolgen hiervan?’

‘Tja, dat weet ik niet, maar je reed gevaarlijk hard, dus je raakt je rijbewijs in elk geval kwijt.’

Ze was niet verbaasd, maar toch raakten zijn woorden haar alsof ze een klap in haar gezicht kreeg. ‘Hoelang gaat dat duren?’

‘Het is niet mijn taak om de periode van ontzegging te bepalen, maar normaal gesproken is dat twee tot drie maanden.’

Tess wreef met haar handen over haar gezicht. ‘Kunnen we hier een streep onder zetten als ik de rest van de rit als een slak rijd?’

‘Helaas niet.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Hoe zou het eruitzien als de mensen te horen krijgen dat we collega’s niet bekeuren?’

Hij gaf haar de boete en Tess zag dat het bedrag aanzienlijk omhoog was gegaan sinds ze zelf surveillancediensten had gedraaid. Ze haalde diep adem en gaf haar rijbewijs aan hem. ‘Ik moet in elk geval naar huis rijden.’

‘Zolang je geen honderdtwintig rijdt is dat geen probleem,’ zei hij, waarna hij haar een formulier overhandigde waarmee ze toestemming kreeg om nog vierentwintig uur te rijden en zijn helm opzette. ‘Je krijgt binnenkort bericht in de bus.’

Tess liet het raam omhoogkomen en startte de auto.
Ik dacht dat deze dag niet geweldiger kon, dacht ze terwijl ze verder in oostelijke richting reed.

‘GAAN JULIE IN de toekomst meer afleveringen van de serie over Österlen opnemen?’

Kate Sands glimlachte naar de vrouw met het pagekapsel tussen het publiek in het cultureel centrum van Tomelilla. Twintig jaar geleden waren delen van de culttelevieserie *Rescue Plan* in Österlen gefilmd en nu werd het pas gefilmde nieuwe seizoen gelanceerd. Het vragenuurtje na het interview op het podium was net begonnen.

Ze wierp een snelle blik op de lachende man met bril die op een van de achterste rijen zat. Behalve dat hij een van de weinige mannen in het publiek was, leek hij alles over *Rescue Plan* te weten en had hij al meerdere vragen gesteld met zijn eigenaardige hoge stem. Hij had bruin haar, was een veertiger en had ronde wangen, zag Kate, hoewel dat er niet toe deed. Ze had geen gezicht achter de anonieme brieven, maar verzamelde uiterlijke kenmerken voor als ze die op een dag nodig zou hebben.

‘Het zou een droom zijn die uitkomt om hier weer te filmen,’ antwoordde ze terwijl ze het vermeed om in zijn richting te kijken. ‘Maar op dit moment zijn er geen plannen voor meer seizoenen. En ik word er natuurlijk niet jonger op.’

De vrouwen op de eerste rij knikten en glimlachten.

‘En helaas regent het geen rollen voor oudere actrices. Het lijkt erop dat alleen oudere acteurs interessante politiepersonages in Skåne mogen spelen.’

Er klonk verspreid instemmend gelach in het publiek. Kate kon zich een beetje doelgerichte verbittering veroorloven, maar eigenlijk was ze op dit moment redelijk tevreden over haar carrière.

Dat kwam vooral doordat ze binnenkort een grote rol als politieagent in een nieuwe Engelse misdaadserie zou gaan spelen en daarover wilde ze heel graag praten, maar dat moest wachten tot de persconferentie die over drie weken zou plaatsvinden. Nu was alle aandacht gericht op *Rescue Plan*,

de internationale thrillerserie waarnaar een hele generatie destijds gebio-
logeerd had gekeken en die een enorme ervaring had gekend toen Netflix
zowel de oude als de nieuwe afleveringen begon uit te zenden. Zelfs het
titelnummer, 'Crying in the Ashes' van Wendy Paige, was opgeklommen
naar de top van de Spotify-lijsten.

De man met de bril stak zijn hand opnieuw enthousiast op, maar een
vrouw in het midden was hem voor.

'Een korte vraag,' zei de organisator gedecideerd.

'Ben je nooit bang als jullie zulke griezelige scènes opnemen?'

'Nee,' antwoordde Kate met een glimlach. 'Je zou eens moeten zien hoe
licht het op een filmset is en hoeveel mensen er achter de camera's wer-
ken. Het is eerder lastig om de emoties die bij zo'n scène horen op te roe-
pen, maar ik moet één ding toegeven...'

Het publiek luisterde ademloos.

'Ik heb wat problemen met vogels.'

Iedereen lachte.

Kate voelde zich een beetje oneerlijk. Ze kon moeilijk vertellen over alle
uren therapie, de migraines, de paniekaanvallen, de bezeten fans zonder
gezicht, de nachtmerries. En de anonieme brieven die ze sinds kort weer
kreeg.

'Ik neem aan dat Alex Springfield in het echt niet zo angstaanjagend is?'
vroeg de organisator.

Voor haar Amerikaanse tegenspeler was *Rescue Plan* zijn grote door-
braak geweest. Tegenwoordig was hij een van de bekendste acteurs in
Engeland.

'Nee, hij is een bijzonder sympathieke collega en het is een genoegen
om met hem samen te spelen. Bovendien is het iets heel anders dan een
Zweedse productie. Het is all-in, met eigen koks in luxueuze trailers tussen
de opnames door. Alle deuren staan wijd open.'

De vrouwen op de eerste rij keken vol bewondering naar haar.

'Maar het personage dat hij speelt is, zoals je al zegt, allesbehalve sym-
pathiek,' ging ze verder. 'Hij is zijn grip op de realiteit kwijt.'

De televisieserie *Rescue Plan* was een dystopische thriller. Een asteroïde
was neergestort en had een deel van de wereldbevolking weggevaagd.
Kates personage Sally Woods werd achtervolgd door het personage dat
Alex vertolkte, een gevaarlijke man die geobsedeerd door haar was. Om

aan hem te ontsnappen zette ze haar eigen ontvoering in scène, veranderde van uiterlijk en verschool zich aan de kust bij Pembroke Dock in Wales. Daar leefde ze met in de steek gelaten dieren en kinderen. Nu, in het nieuwe seizoen, waren er vele jaren verstreken en haar personage geloofde dat ze eindelijk vrij was. Maar toen begonnen er vreemde dingen te gebeuren en realiseerde ze zich dat haar kwelgeest haar opnieuw achtervolgde.

Achter Kate stond een groot scherm waarop beelden van haar en Alex uit de serie werden vertoond. De nieuwsgierige man met de bril stak zijn hand weer op. ‘Sally Woods komt over als door en door goed, maar in de nieuwe serie wordt duidelijk dat niemand perfect is. Welke overeenkomsten zijn er tussen jou en haar?’

Ze ontweek zijn blik opnieuw terwijl ze antwoord gaf. ‘Ik ben geen grote dierenvriend. Mijn dochter zeurt om huisdieren, maar dat gaat niet gebeuren, vooral geen vogels.’ Ze liet een kunstmatige pauze vallen. ‘En ik ben niet moedig, maar of ik door en door goed ben? Ik ben waarschijnlijk net als de meesten, met goede en minder goede kanten.’

De organisator, Ursula Johnsson, leidde het vragenuurtje met ijzeren hand en maakte duidelijk dat de volgende vraag absoluut de laatste moest zijn. Dat ze erin was geslaagd om een succesvolle internationale actrice voor haar cultureel centrum te contracteren was iets om heel trots op te zijn, dacht Kate.

‘Wat is de reden dat je juist hiernaartoe verhuisd bent, naar Österlen? Is het niet moeilijk om in een kleine plaats te wonen waar iedereen je herkent?’

Kate glimlachte naar de vrouw terwijl ze met haar ogen knipperde en de spanning zich in haar hoofd verspreidde. ‘Ik voel me hier welkom. De mensen in Österlen zijn ongelooflijk vriendelijk. Hier heerst een rust die ik op geen andere plek in Zweden ervaren heb. En het landschap doet me denken aan Engeland, waar ik lange tijd gewoond heb. De heidevelden, de lanen, de kastelen en de bossen. Aan de andere kant heb ik begrepen dat de wintermaanden zwaar kunnen zijn.’

Ze wees naar de duisternis achter het raam en het publiek knikte instemmend met gezichten die ‘je weet niet half hoe erg het kan zijn’ uitdrukten.

De toeristen en de gasten die hier ’s zomers verbleven hadden geen idee wat het betekende om het hele jaar geïsoleerd in dit afgelegen deel van

Zweden te wonen. De bewoners van Österlen waren overgeleverd aan slechte communicatie en wegen, een koude, leeggeviste Oostzee die het klimaat in alle seizoenen beïnvloedde en open vlaktes waar de wind vrij spel had.

Ze zag golvende lijnen voor haar ogen. Niet nu, blijf nog even weg, sommeerde ze de migraine.

Ze gebaarde discreet naar Ursula dat ze de avond wilde afsluiten en pakte haar glas water.

Ursula stond op om een bos bloemen en een mand met delicatessen van bekende lokale producenten te halen en overhandigde deze aan Kate.

Het publiek applaudisseerde enthousiast.

Daarna kwamen een paar vrouwen naar haar toe om een praatje met haar te maken.

De man met de bril stond op een afstandje en glimlachte breed naar haar, alsof hij zich op een ontmoeting voorbereidde.

Kate wilde zo snel mogelijk weg en liep naar de garderobe. Het personeel hielp mee om de zaal leeg te laten stromen terwijl ze haar zwarte donzen jas aantrok, Ursula bedankte en haar een compliment over de organisatie van het evenement gaf.

‘Jij bedankt,’ antwoordde Ursula. ‘We werken er hard aan om het culturele aanbod in de regio te vergroten en er zijn enthousiastelingen voor nodig om dat voor elkaar te krijgen. Het cultureel centrum staat hier al sinds de jaren zestig. Het is een van de eerste die op het platteland zijn gerealiseerd.’

Kate keek met een waarderende gezichtsuitdrukking om zich heen in de zaal, waarna ze samen naar de uitgang liepen. De man met de bril leek weg te zijn.

‘We hebben later in het voorjaar nog wat evenementen,’ zei Ursula. ‘Misschien vind je het leuk om daaraan mee te werken?’

‘Absoluut. Ik ben dit voorjaar veel in Engeland om te filmen, maar laten we contact opnemen als het zover is. We zijn erg gehecht aan ons nieuwe woongebied en helpen graag.’

De organisator hield de glazen deur voor haar open.

Toen Kate buiten was liet ze de bloemen bijna vallen en ze moest blijven staan om de mand met geschenken onder één arm te schuiven.

De temperatuur buiten vormde een schril contrast met de gezellige

warme sfeer in het cultureel centrum. Binnen een paar minuten waren alle mensen verdwenen.

Het was iets na achten en Tomelilla was verlaten en ijskoud.

Ze liep snel naar haar auto en dacht iemand bij de apotheek te zien, maar hield haar blik strak op de grond gericht en liep de steeg naast de Coop Extra in. Toen ze bij haar auto was haalde ze opgelucht adem. Na het geroezemoes en het praten verlangde ze naar stilte.

Haar sleutels zaten in haar jaszak en ze moest de bloemen en de mand op de grond leggen om ze te pakken. Een auto passeerde over de weg, die iets verderop lag. Terwijl ze de mand op de achterbank zette hoorde ze voetstappen die dichterbij kwamen en achter haar stopten. Kate verstijfde en draaide zich langzaam om. De man met de bril stond een paar meter bij haar vandaan in het donker.

Het licht van het parkeerterrein viel op zijn gezicht en ze zag dat hij op dezelfde, bijna onnozele manier als in het cultureel centrum naar haar glimlachte. Achter hem zag ze de goedereniging van de winkel, met ernaast een paar winkelwagentjes en een container.

Kate keek om zich heen. Hoewel het parkeerterrein groot was, voelde ze zich in een hoek gedreven. Haar hartslag versnelde en het gezoem in haar hoofd veranderde in gebonk.

De man tegenover haar zei niets. Hij stond met zijn armen langs zijn lichaam en leek niet tot handelen in staat.

Kate zag dat hij iets in zijn hand had. Hij deed een paar stappen naar haar toe en hield haar iets voor wat op een opgevouwen poster leek.

‘Zou je je handtekening hierop willen zetten?’

Ze had de neiging om naar achteren te deinzen, maar dwong zichzelf om te blijven staan.

‘Natuurlijk,’ zei ze. Ze deed haar best om onbewogen te lijken, glimlachte en knikte naar hem.

Op het stukje poster dat zichtbaar was zag ze haar eigen oog.

Toen zijn hand in zijn jas verdween volgde Kate die met haar blik.

‘Hier,’ zei hij. De man bleef haar strak aankijken terwijl hij haar zijn ballen gaf.

‘Voor wie is het?’

‘Pierre is voldoende. Voor Pierre en daaronder je handtekening,’ zei hij met zijn hoge stem.

Ze drukte zo hard met de balpen op het papier dat er bijna een gat in kwam, gaf hem de gesigioneerde poster terug en pakte de greep van het portier vast. 'Nog een fijne avond.'

'Wil je hier ook je handtekening op zetten?'

Kate zag dat hij haar een schrijfblok voorhield en moest vechten tegen de aandrang om in de auto te springen en weg te rijden. Ze zette haar handtekening met een snelle beweging op het witte papier, opende het portier en ging zonder naar hem te kijken achter het stuur zitten. Ze kreeg de sleutel nauwelijks in het contactslot.

'Rustig nu,' zei ze tegen zichzelf, waarna ze wegreed. Ze zag in de achteruitkijkspiegel dat de man op het parkeerterrein bleef staan en haar na-keek.

Er kwamen wolkjes uit haar mond als ze uitademde en ze zette de verwarming in de auto hoger. De condens op de voorruit begon langzaam te verdwijnen. Het bekende bonken achter haar ogen werd intenser. Ze sloeg af naar de Adelgatan, passeerde het Folkets Park en reed weg 11 naar Simrishamn op. Intussen vervloekte ze zichzelf. Hoe kon ze zo stom zijn om in haar eentje naar dit soort evenementen te gaan? Het was een kwestie van tijd voordat er een of andere gek zou opduiken.

De onopvallende, alledaagse mensen waren het moeilijkst te spotten, had een politieagent met wie ze in Engeland contact had gehad aan haar bevestigd. Ondanks het pretentieloze uiterlijk van deze man veroorzaakte hij een intens gevoel van onbehagen bij haar.

Hij kon zomaar de schrijver zijn van de anonieme brieven die ze al jarenlang kreeg. De man leek volledig geobsedeerd terwijl zij als de gemakkelijkste prooi ooit op het parkeerterrein had gestaan. De haren op haar armen gingen overeind staan toen ze iets besepte. Tijdens het vragenuurtje in het cultureel centrum had hij gevraagd hoe goed ze was en had hij getwijfeld aan de eigenschappen van Sally Woods. Ze pakte het stuur steviger vast. Dat was precies de inhoud van de anonieme poëtische brieven die ze kreeg.

De weg was bedekt met een laag modderige sneeuw en er was weinig verkeer. Ze zette Radio Kristianstad aan. Door de alledaagse stemmen met een Skåns accent lukte het haar om iets rustiger adem te halen. Ze voelde de ochtendvlucht vanuit Londen nog in haar lichaam en wist dat de vermoeidheid haar gevoeligheid vergrootte. Ze verlangde ernaar om naast

Jeff in bed te kruipen en moest haar best doen om op de rechte stukken niet te snel te rijden.

Een auto dook achter haar op en hoewel ze een bocht naderden, begon hij haar in te halen.

‘Nee,’ zei Kate hardop tegen de roekeloze bestuurder.

De sneeuw spatte op terwijl de auto naast haar reed en de rode achterlichten glansden als kleine duivelsogen toen hij langs was gescheurd.

Ze schudde haar hoofd. ‘Wat een idioot.’

Ruim een halfuur later was ze bijna bij haar huis buiten het dorp Ravlunda. De witte kerk op de heuvel was prachtig verlicht. Ze sloeg af naar de smalle bochtige weg die naar haar huis leidde. Het enige wat duidelijk maakte dat er aan het eind van de weg een huis stond, was een zwak schijnsel tussen de kale takken.

De oprit werd geflankeerd door twee stenen urnen en de lichtslingers in de appelbomen vormden eilandjes van licht op het perceel. Hoewel Kerstmis al lang voorbij was, wilde Jeff ze laten hangen. Ze vermoedde dat haar echtgenoot het voor haar deed, zodat de tuin en in het verlengde daarvan Österlen minder somber en verlaten zouden lijken.

Maar daarvoor was meer nodig dan een paar lichtslingers.

Boven het balkon was VILLA RAVLUNDA RUST in de gevel gegraveerd. De wilde klimop kronkelde langs de verlichte zuilen bij de ingang. Het huis was statig, en was groter en duurder dan alle andere in de omgeving.

Het echode toen ze het portier dicht sloeg. Kate zag dat één kant van de tuin donker was. Toen ze dichterbij kwam constateerde ze dat een lamp van de nieuwe buitenverlichting kapot was. Op de grond eronder lagen scherven van de glazen kap.

Hoe was dat gebeurd? Ze bleef staan, keek eerst naar de stukken glas en vervolgens naar de oprit.

Ze begon naar het huis te lopen, maar bij de trap bleef ze staan. Een scène uit *Rescue Plan* flitste door haar hoofd. Sally Woods arriveert bij haar woning in Wales, ontdekt dat de buitenlamp kapot is en wordt aangevalen in de duisternis.

Kate draaide zich om en liep terug. Vanaf deze hoek waren de scherven beter zichtbaar. Het was duidelijk dat iemand de scherven in een patroon op de sneeuw had gelegd.